

[Poul Schlüter.]

fører tankerne om lempelse af kvalitetskrav osv. i standarder og normer, og blot en halv procent på dette område vil kunne give en besparelse på 130 mill. kr.

Alle disse besparelser beløber sig til 2.195 mill. kr., og jeg understreger, at det er rene besparelser, der er ikke puttet takstforhøjelser eller andet ind i dem.

Så er spørgsmålet, hvad man bør anvende dette provenu til. Hvis vi havde tid indtil slutningen af oktober, kunne vi måske nå mere end disse 2.200 mill. kr., men i dette øjeblik skal jeg ikke disponere over mere end denne talstørrelse. Hvad skal vi, og hvad kan vi bedst anvende provenuet til?

Regeringen har jo nu foreslået, at vi skal nedsætte folkepensionsbidraget fra 3 pct. til kun 1 pct. og bruge en del af afgiftsprovenuet og de luftige besparelser, som vi altså endnu ikke kender i detaljer, til en forhøjelse af lønmodtagerfradraget. Jeg kan se, at der er to problemer i denne fremgangsmåde. Når man går fra 3 pct. til 1 pct. i folkepensionsbidrag, får vi jo ikke lavere marginalbeskatning ud af det, og er et hovedproblem i vores skattesystem ikke, at vores marginalskatteprocenter er for høje med den virkning, at der er for lidt lyst til at tjene mere, fordi det ikke betaler sig?

Jeg kan også se, at denne nedsættelse af folkepensionsbidraget ikke betyder meget for mellemindkomsterne. Er det ikke også mellemindkomsterne, der er for hårdt ramt af den nuværende beskatning? Og én ting til: det forhøjede lønmodtagerfradrag rammer eller rettere hjælper i flæng, det hjælper lønmodtagere med mindre indkomster, men endnu mere lønmodtagere med høje indkomster, fordi det højere fradrag i kraft af progressionen i vor skatteteknik giver størst skattebesparelse for den lønmodtager, der har høj indkomst.

Vi mener, der er to andre muligheder, som burde overvejes, og vi har selv foretaget en række beregninger, som viser, hvad dette ville kunne føre til. Vore besparelsesforslag giver mulighed for nedsættelse af statskatterne uden nye afgifter. Hvis man tænker sig, at man nedsatte udskrivningsprocenten fra 91 til 81, er der dækning for det med de reduktioner af statsbudgettet til næste år, jeg netop har forelagt. Disse besparelser svarer til en nedsættelse af udskrivnings-

procenten fra 91 til 81. Hvordan virker det så? Hvis vi tager de indkomstgrupper, som efter min opfattelse er hårdest ramt i dag, indtægterne fra 30.000 kr. til 60.000 kr., vil en nedsættelse i udskrivningsprocenten som nævnt give en større lettelse end nedsættelsen i folkepensionsbidraget. Efter regeringsforslaget vil disse grupper få en lettelse på 8,5 pct., men nedsætter man i stedet udskrivningsprocenten, bliver lettelsen på 9,4 pct.

Jeg sagde, at der var én mulighed til, som burde overvejes, og hvis konsekvenser burde bearbejdes i et udvalg, det er at sætte proportionalsskattegrænsen op. Den er i dag 19.800 kr. Hvis den sættes op med 10.000 kr. — det er noget, der batter — til 29.800 kr., hvad bliver så virkningerne? Hvis vi igen tager indkomstgrupperne fra 30.000 kr. til 60.000 kr. og for så vidt helt til tops, vil virkningen blive, at alle fra 30.000 kr. og opefter får en lettelse med samme beløb, nemlig 1.093 kr. Måler vi, hvad det betyder i procent, altså hvor meget den statslige indkomstskat i procent bliver lettet for disse indkomstgrupper, bliver den for skatteyderen med 30.000 kr. lettet med 14,7 pct., for skatteyderen med 40.000 kr. med 9,8 pct. og for skatteyderen med 60.000 kr. med 5,6 pct. Jeg mener, at det er helt urimeligt, at folketinget i kraft af, at udskrivningsprocenten nu reelt læses fast, afskæres fra et sagligt stykke arbejde, hvor vi grundigt kan få belyst, om det var bedre at give en lettelse ved enten at sætte udskrivningsprocenten ned fra 91 til 81 eller at føre proportionalsskattegrænsen op fra 19.800 kr. til 29.800 kr. De sidste veje ville i alt fald give et betydeligt incitament til at tjene mere ude i befolkningen, fordi det kunne betale sig. Førte vi proportionalsskattegrænsen op, ville det betyde, at efterhånden størsteparten af befolkningen med sikkerhed vidste, at når de tjente mere, kom de ikke til at betale mere i statskat af den sidste krone end af den første. Regeringen har afskåret os fra sagligt at overveje disse muligheder, og det synes jeg er et tungt ansvar.

Jeg skal sige til sidst, at de ændringsforslag, som er kommet ud af udvalgsarbejdet, anser vi det ikke for nødvendigt at bringe til afstemning, men til gengæld kan jeg love, at vi ønsker afstemning, når lovforslagene i deres helhed senere skal til tredje behandling.